

Arrest

nr. 214 357 van 19 december 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 oktober 2018.

Gelet op de beschikking van 20 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) het incident tussen verzoekers neef W. en verzoekers zus niet kan worden aanzien als een daad van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een vrees voor ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming; (ii) verzoekers verklaringen omtrent de bedreigingen van de taliban gericht aan hem nadat zijn vader werd ontvoerd niet geloofwaardig zijn, nu (1) verzoeker er niet in slaagt de ontvoering van zijn vader door de taliban aannemelijk te maken en (2) ook zijn verklaringen omtrent de bedreigingen die de taliban jegens hem zou hebben geuit, evenals de aanval op zijn huis niet geloofwaardig zijn; (iii) de positie van verzoekers vader als dorpsoudste op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op een vluchtelingenstatuut en verzoeker gedurende zijn gehoor geen gewag maakt van andere problemen die hij zou hebben gekend omwille van de functie van zijn vader als oudere en deelnemer van de jirga en (iv) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 201 768 van 27 maart 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verwees nog steeds naar de problemen zoals hij die voorheen had uiteengezet. Hij meende dat op het einde van de Ramadan 2017 de taliban samen met zijn neef A. naar zijn huis was gekomen. Men dacht dat hij terug thuis was en probeerde zijn zus J. S. mee te nemen. Zijn zus raakte hierbij gewond en verbleef even in het ziekenhuis. Hij vreesde bij terugkeer gedood te worden door zijn neef A. en de taliban. Hij maakte tot slot melding van medische problemen.

Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker volgende documenten neer: een brief van het gezin waar hij heden bij verblijft, foto's van zijn familie, een verklaring van de dorpsoudsten, een bewijs van de hospitalisatie van zijn zus, haar taskara, een USB-stick, een uitgeschreven gesprek, de taskara van zijn moeder (inclusief vertaling) en die van zijn vader, en een enveloppe.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van

bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van zijn voorgelegde documenten, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad wijst er op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Verzoeker betwist en bekritiseert doch ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing omtrent zijn voorgelegde documenten: "Uw bewering dat de taliban nog steeds op zoek is naar u, naar uw woning kwam en uw zus hierbij gewond raakte, voegt dan ook niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze gemotiveerd waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde problemen met de taliban. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren, is eigenlijk niet ernstig. U toonde bovendien op geen enkele manier aan dat het CGVS tijdens haar eerdere appreciatie een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel. Zo legde u ter staving van bovenstaande problemen onder meer een attest neer van de dorpsoudsten waarin de dood van uw vader en de aanval op uw zus wordt bevestigd. Echter dient opgemerkt dat wat betreft deze brief van de dorpsoudsten, u (of uw advocaat) deze eigenlijk reeds neerlegde in het kader van de beroepsprocedure ten aanzien van de RvV, deze toen reeds inhoudelijk werd besproken en op zich aldus geen nieuw element vormt. Wat er ook van zij,

de vaststelling dat deze incidenten aldus reeds enige tijd geleden zouden hebben plaatsgevonden, u dit nooit eerder zelf aanklaagde, noch blijkbaar weinig geneigd leek een volgend verzoek in te dienen, ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook compleet. Dient nog aan te worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u heden zou beweren dat ook uw andere neef A.(...) samenwerkte met de Taliban terwijl dat in het verleden steevast uw neef (enkelvoud) W.(...) was.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten gelden volgende opmerkingen. Vooreerst hebben documenten slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie ook nog eens dat in Afghanistan allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken reeds initieel ondermijnd wordt. Hoe dan ook ontbrak het u ook nog eens compleet aan overtuigende verklaringen betreffende de door u neergelegde stukken. Zo had u geen idee wanneer het ziekenhuisverslag werd opgesteld en was de exacte inhoud u ervan onbekend. U had verder geen idee wanneer de brief van de dorpsoudsten, die overigens een uiterst gesolliciteerd karakter draagt, werd opgesteld, noch was u ook hier op de hoogte van de volledige inhoud van de brief (supra). Wat betreft de door u neergelegde foto's wenst het CGVS op te merken dat u deze evenzeer reeds (deels) neerlegde ten aanzien van de RvV en deze dan ook geen nieuw element vormen. Hoe dan ook kan aan dergelijke privéfoto's, -video's en/of gesprekken geen bewijswaarde worden toegekend, daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft dan ook geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden dergelijke foto's werden genomen, noch hoe de persoon in kwestie dergelijke verwondingen zou hebben opgelopen. De ziekenhuisverslagen betreffen slechts handgeschreven documenten die gezien het weinig officiële karakter eigenlijk door eender wie, eender waar kunnen zijn opgesteld. Te meer zelfs de handtekening van de behandelende arts ontbreekt draagt deze slechts weinig bewijswaarde. De vaststelling dat deze overigens deels in het Engels zijn opgesteld, in een regio waar velen de taal niet eens machtig zijn, is hoe dan ook bevreemdend. De taskara van uw ouders en zus tot slot zouden hoogstens de identiteit van de personen in kwestie kunnen staven, doch vormen geen sluitend bewijs van enige familieband. De enveloppe tot slot bewijst dat u post krijgt uit Afghanistan."

Waar verzoeker aanvoert dat er hier sprake is van een schending van het gelijkheidsbeginsel omdat: "In casu werden aan heel wat personen afkomstig van hetzelfde dorp als verzoeker wel asiel verleend. Het betreffen gelijkaardige gevallen.", merkt de Raad op dat elk verzoek om internationale bescherming individueel dient te worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande het verzoek. Elk verzoek dient individueel te worden onderzocht op zijn eigen merites waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan zich derhalve geenszins steunen op "heel wat personen afkomstig van hetzelfde dorp als verzoeker" die, zo beweert hij zeer algemeen, wel asiel werden verleend, doch hij dient op een voldoende concrete manier aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade loopt, alwaar hij echter in gebreke blijft.

De Raad wijst er ook op dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk worden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling, waar hij met zijn algemene bewering echter geenszins in slaagt. Verzoeker toont overigens niet concreet aan welke "heel wat personen afkomstig van hetzelfde dorp als verzoeker" hij voor ogen heeft, laat staan dat hij in concreto aantoont dat het om gelijke gevallen zou gaan. De Raad herhaalt en benadrukt dat elk verzoek individueel dient te worden onderzocht en beoordeeld, zoals in casu geschiedt.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Surkh Rod geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 oktober 2018, voert verzoekende partij aan dat zij twee aanvullende nota's heeft ingediend ter ondersteuning van de documenten die zij heeft ingediend, met name ziekenhuisattesten. Verzoekende partij vervolgt dat zij een gegronde vrees dient te koesteren voor de Taliban die haar vader heeft ontvoerd en haar zus heeft vermoord. Verzoekende partij licht toe dat uit de nieuwe stukken die zij indient blijkt dat het ziekenhuis dat het attest afleverde georganiseerd wordt door een internationale NGO uit Nederland en dat het dan niet zo vreemd is dat het attest deels in het Engels is opgesteld. Voorts wijst verzoekende partij erop dat zij met ernstige medische problemen kampt waarvoor zij hier opgevolgd wordt en is zij van oordeel dat in de streek waar zij vandaan komt, namelijk Surkrod in de provincie Nangarhar, de veiligheid zo precair is dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter concrete en valabele opmerkingen bijbrengt die vermogen een ander licht te werpen op de in de beschikking van 3 oktober 2018 opgenomen grond.

4.3. De Raad benadrukt dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 201 768 van 27 maart 2018 werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door verzoekende partij ingeroepen vluchtrelaas, namelijk haar beweerde

problemen met en vrees voor de Taliban waarin zij tot op heden volhardt, geen geloof kan worden gehecht.

4.4. Met betrekking tot de door verzoekende partij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming aangebrachte attesten aangaande de opname van haar zus in het 'Nangarhar Public Health Hospital', merkt de Raad op dat los van de vormelijke vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande, zoals het feit dat de handtekening van de behandelende arts ontbreekt en de attesten van het ziekenhuis gedeeltelijk in het Engels zijn opgesteld, de medische documenten inhoudelijk hoe dan ook geen enkel verband leggen/vertonen met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen omtrent de vermeende oorzaak en verantwoordelijke(n) van de vermelde verwondingen opgelopen door haar zus. Immers, blijkt de door verzoekende partij middels een aanvullende nota aan de Raad overgemaakte vertalingen ervan, wordt in de medische attesten louter en slechts kort melding gemaakt van het verloop van de operatie(s) die verzoekende partij haar zus onderging en o.a. het feit dat er hevige bloedingen waren, doch niets meer dan dat. Uit de medische verslaggeving blijkt geenszins en kan nergens worden afgeleid wat de precieze oorzaak was de verwondingen van verzoekende partij haar zus. Het vormt dan ook op generlei wijze een begin van bewijs van verzoekende partij haar verklaringen als zou haar zus tijdens een poging tot ontvoering door de Taliban gewond zijn geraakt. Dit blijkt nergens uit en wordt geenszins *in concreto* aangetoond of aannemelijk gemaakt.

De door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte informatie omtrent (onder andere de geschiedenis en werking van) de organisatie Health Works is zeer algemeen van aard en wijzigt niets aan voorgaande vaststellingen.

4.5. Wat de medische/psychische problemen betreft waarmee verzoekende partij te kampen heeft en waarvoor zij in België wordt opgevolgd, zoals blijkt uit het bij de aanvullende nota gevoegde schrijven van de Dienst Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg te Sint-Truiden van 6 september 2018, wijst de Raad erop dat medische-psychische problemen op zich evenwel geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor de beoordeling van die problemen dient verzoekende partij zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.6. Met betrekking tot de veiligheidssituatie in verzoekende partij haar regio van herkomst, het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar, wordt in de bestreden beslissing op grond van de objectieve, gedetailleerde en uitgebreid gedocumenteerde informatie vervat in het administratief dossier als volgt geoordeeld:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkh Rod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met berrmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkh Rod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkh Rod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkh Rod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkh Rod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekende partij beweert weliswaar op zeer algemene wijze dat de veiligheidssituatie in Surkhrod in de provincie Nangarhar dermate precair is dat er sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, doch ze toont dit niet *in concreto* aan en slaagt er niet om op voorgaande informatie en analyse van de commissaris-generaal een ander licht te werpen.

Verzoekende partij brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre de door verzoekende partij bij de aanvullende nota's gevoegde stukken al enigszins en dan nog erg beknopt betrekking hebben op het district Surkhrod en de veiligheidssituatie aldaar, ligt deze informatie in dezelfde lijn als of betreft dit dezelfde informatie als die opgenomen in het administratief dossier waarop de commissaris-generaal zich baseert. Deze is dan ook geenszins van aard hieraan afbreuk te doen.

Noch uit de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij verstrekte gegevens blijkt dat de situatie in Surkhrod van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er voorts op dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekende partij (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van personen die om internationale bescherming verzoeken. Overigens wordt in het bijgebrachte reisadvies nergens *in concreto* de veiligheidssituatie in verzoekende partij haar regio van herkomst belicht.

4.7. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar vluchtrelaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 3 oktober 2018 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Met betrekking tot de door verzoekende partij per aanvullende nota bijgebrachte kopie van haar taskara wordt vastgesteld dat zij haar taskara reeds eerder bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bijbracht en de hierin vermelde gegevens niet ter discussie staan.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS